

Fran Tratnik :

Vizija.

Nemir je trepetal v večernem ozračju, z mrakom je padala na zemljo globoka turobnost, in kakor slutnja velike nesreče je legla težka boleost na mojo dušo.

Tam na zahodu je vedno bolj motno žarelo, kakor bi odsevalo na nebu morje krvi . . .

Takrat se dvigne, plane kot plamen in čez oblake drvi, splašen od groze — bel konj, na njem se vije žensko telo z razpetimi rokami in vpije: „Asunta, Asunta gori!“ — —

Stresel me je mraz, truden sem se naslonil ob skalo in nemo gledal ta prizor narave. Razločno so se dvigali novi obrisi fatamorgane, zablščala se je kupola sv. Marka, cerkve Pavlove, iz oblaka se je dvignila in spet izginila palača Doževa — — Pa saj to ni oblak — dim je — kaj je mogoče, da tam vse gori — gori?! — —

V mestu besni boj; orožje iskri, iz mase ljudi brizga rdeči sok, kri, visoko jo brizgata sovraštvo in strast . . .

Zgodi se pa čudo:

Morje se zgane, vzvalovi in pljuske na krvavo onesnaženi trg sv. Marka, ozračje se strese, strašen vihar je, magična, silna svetloba zažari in v njej stopi z neba — Bog sam — —

Čelo njegovo je mračno, v pesti stiska bič, zavihtel je roko nad ljudsko zlobo, nad sebičnim pohlepom in zavistjo, in jih zapodil z mesta, ki hrani sadove človeškega dobrega duha, umetnost, njegovo lepoto . . .

Igo Gruden:

Gazela.

V dalji gor konture — kot velblodi —
in za njimi zarja krvaveča;
vrh neba večernica žareča,
tihe megle ob molčeči vodi,
iznad griča trta še goreča,
dokler mrak po rebri nizko hodi, —
ah, in v moji tvoja roka tleča,
ki odkriva čuda mi povsodi . . .

